

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.266/2024/5.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes jogi képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (eljáró ügyvéd: dr. Bártfai Beatrix, helyettesítő ügyvéd: dr. Lovas András) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes jogi képviselője:	dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	energiaügyben indított közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (5. sorszám alatt)
A fellebbezéssel érintett eljárás:	Fővárosi Törvényszék 106.K.704.176/2023/4. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 78.000 (hetvennyolcezer) forint elsőfokú perköltséget, valamint 120.000 (százhuszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 30.000 (harmincezer) forint kereseti illetéket, valamint 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A földgáz kereskedelmi engedélyes, egyetemes szolgáltatásra jogosult nem lakossági felhasználóknak is értékesítő felperes a perben nem álló közintézmény felhasználó, későbbi panaszos (a továbbiakban: panaszos) részére – a közöttük fennálló földgáz kereskedelmi szerződésre (a továbbiakban: Szerződés), valamint az energiahatékonyságról szóló 2015. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Ehat.) 2021. január 1. napjától hatályos 15-15/E. §-aival összefüggésben, az alperes határozatszám1 számú határozatával 2021. szeptember 16. napján jóváhagyott üzletszabályzatára (a továbbiakban: ÜSZ) figyelemmel – 2021. november 20. napján három számlát bocsátott ki. Ezekben a számlákban a panaszostól – a 2019. évi fogyasztása alapján a 2021. évi, a 2020. évi fogyasztása alapján a 2022. évi és a 2021. januártól augusztusig tartó fogyasztása alapján a 2023. augusztusáig számított – a felperest az általa előzetesen kalkulált mértékben terhelő és a panaszosra fogyasztásának arányában áthárított energiahatékonysági járulék 2021. december 20. napjáig történő kifizetését kérte.

[2] A panaszosnak a számlázás időelőttiségét kifogásoló panaszára eljáró alperes a – határozatszám2 számú határozattal kijavított – 2022. március 11. napján kelt határozatszám3 számú határozatának I. pontjában a felperest 2021. évben terhelő energiamegtakarítási kötelezettséggel összefüggő és a panaszosra áthárított energiahatékonysági járulék vonatkozásában a panaszt elutasította; II. pontjában a felperest a 2022. és 2023. években terhelő energiamegtakarítási kötelezettséggel összefüggő és a panaszosra áthárított energiahatékonysági járulék vonatkozásában a panasznak helyt adott; III. pontjában a felperest jogsértő magatartása miatt figyelmeztette; IV. pontjában felhívta a felperest, hogy a jövőben tartózkodjon a közigazgatási szabályszegés elkövetésétől. Határozatának indokolásában az Ehat. 15. §-ára, 15/D. § (3)-(5) és 15/E. § (1) bekezdéseire, az ÜSZ 7.5.4. pontjára és a Szerződés egyes rendelkezéseire alapítottan rögzítette, hogy a felperes az őt terhelő energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett energiahatékonysági járulék megfizetését választhatja, és az energiahatékonysági járulék áthárítására lehetősége van, melyre tekintettel a 2019. évi fogyasztási mennyiség alapján a 2021. évre kiszámított díjtétel kiszámlázása az Ehat. rendelkezéseibe nem ütközik. A 2020. és 2021. évek fogyasztásán alapuló elszámolás azonban nem időszerű, mert a 2022. év tekintetében a felperes csak az év elteltével lesz abban a helyzetben, hogy az energiamegtakarítási kötelezettsége nem fedezett részét és az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettségét megállapítsa; a 2023. év vonatkozásában az energiamegtakarítási kötelezettségének mértékéről pedig csak 2022. november 30. napját követően, külön határozatból értesülhet. A felperes a számlakibocsátás időpontjában még nem volt abban a helyzetben, hogy tisztában legyen az általa jövőbeni megtakarítással nem fedezett kötelezettsége mértékével, így nem állapíthatta meg és háríthatta át a panaszosra a járulékfizetési kötelezettségét. A felperesnek 2021. és 2022. évekre az Ehat. 15/D. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján külön hatósági határozatban meghatározott mértékben energiamegtakarítást kell elérnie, melynek hiányában csak energiahatékonysági járulék megfizetésével tehet eleget kötelezettségének, azonban a 2023. év vonatkozásában az Ehat. 15/D. § (3) bekezdésében foglalt egyéb lehetőség is megnyílik a számára. Magatartása azért sem felel meg az Ehat.-ban előírtaknak, mert energiamegtakarítást az adott évre nem tud elérni, hiszen a járulékfizetés a tárgyévi után következik be. Nem

fogadható el, hogy a felperes az általa fizetendő energiahatékonysági járulékot az energiadíjjal egyidejűleg két évre előre megfizetteti a végső felhasználóval. Az Ehat. célja a tárgyévi energiamegtakarítás elérése, nem pedig a kereskedők kétéves ciklusra történő megfinanszírozása. Hatásköre kiterjed arra, hogy Ehat. 15. §-ában szereplő időbeli és mértékbeli fokozatosság, áthárítási kötelezettség biztosítása iránt intézkedjen. A felperes megszegte az Ehat. 15. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt előírásokat, ezért a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXCV. törvény 6. § (4) bekezdésében foglaltak alapján figyelmeztetést alkalmazott.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes keresetében a határozat II-IV. pontjainak a megsemmisítését, és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Eljárási jogsérelemként előadta, hogy a határozat a rendelkező részének II-IV. pontjai tekintetében nem tartalmaz az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdésében foglalt indokolást. Anyagi jogi okból a határozat az Európai Parlament és a Tanács 2012. október 25-i, az energiahatékonyságról, a 2009/125/EK és a 2010/30/EU irányelv módosításáról, valamint a 2004/8/EK és a 2006/32/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2012/27/EU Irányelve (a továbbiakban: Irányelv) 7a. cikk a) pontjába, az Ehat. 2. §-ába és 15/E. § (1) bekezdésébe ütközik. Az alperes az Ehat. 15/E. § (1) bekezdésének félreértelmezésével, az ÜSZ 7.5.4. pont utolsó mondatának, továbbá a Szerződés 9.5. pontjának és az 1. számú melléklet 5. pontjának figyelmen kívül hagyásával értelmezte a felek jogviszonyát; ezen rendelkezések alapján jogosult volt a tárgyévi energiahatékonysági járulékok bázisévi fogyasztással arányos részének panaszos felé történő számlázására.

[4] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte.

[5] Az elsőfokú bíróság a 106.K.701.694/2022/11. számú ítéletével – az Ákr. 81. § (1) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettség megsértése miatt – az alperes kijavított határozatának II., III. és IV. rendelkezéseit megsemmisítette, és az alperest e körben új eljárásra kötelezte. A Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.192/2023/9. számú végzésével ezen elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Az új eljárásra vonatkozóan előírta, hogy az elsőfokú bíróság a határozat eljárási jogszabályba ütközését nem állapíthatja meg, a kereseti érvelés mentén az anyagi jogi és kötelmi rendelkezések alapulvételével, annak jogszerűségéről kell állást foglalnia, és – amennyiben az eljárás megszüntetése nem szükséges – a közigazgatási per érdemben kell döntenie.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a kijavított alperesi határozat panasznak helyt adó II., III. és IV. rendelkezéseit megsemmisítette, és az alperest e körben új eljárásra kötelezte. Ítéletének tényállásában részletesen bemutatta a 2021. január 1. napjától hatályos, az Irányelv megfelelésének érdekében elfogadott, az Ehat. V. fejezetében szabályozott energiahatékonysági kötelezettségi rendszert (a továbbiakban: EKR), valamint a felek által felhívott, az Ehat.ban, a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvényben (a továbbiakban: Get.), az ÜSZ-ben és Szerződésben szereplő rendelkezéseket. Indokolásának [37]-[45] bekezdéseiben rögzítette az ügyre vonatkozó álláspontját; elsőként az ÜSZ 7.5.4. pontja értelmében az Ehat. 15/E. § (1) bekezdése alapján a felperes által fizetendő energiahatékonysági járulék továbbhárított, végső felhasználóra eső arányos része (a továbbiakban: EKR díj) – álláspontja szerinti a bázisévi fogyasztáson alapuló – kiszámításának módját. Utalt arra, hogy az ÜSZ 7.5.4. pont utolsó mondata szerint alkalmazandó Szerződés 12.3. pontja szerint a számlázás rendjét, a fizetési határidőket az 1. sz. melléklet tartalmazza, melynek 5. pontja szerint a forgalomarányos díjak fizetési határideje 15 naptári nap. Kifejtette: az EKR díjnak a bázisév felhasználói fogyasztása alapján történő kiszámítása és a fizetésnek a forgalomarányos díjak fizetéséhez kötése nem értelmezhető másként, mint hogy a felperes az ÜSZ-ben az EKR díj esedékességét a forgalomarányos díj esedékességével teszi egyidejűvé. Ennek felel meg a felperes 2021. október 6-ai tájékoztatása is, miszerint 2021. szeptemberétől az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettségből keletkező díjelemet a forgalomarányos díjakat tartalmazó számlákon szerepelteti. A forgalomarányos díjak fizetési határidejével megegyező fizetési határidő azt is jelenti, hogy a felhasználónak az EKR díj tartozását a számla átvételétől számított hány napon belül kell megfizetnie, de a forgalomarányos díjak havi számlázási ciklusára tekintettel azt is, hogy a számlakiállítás ekkor esedékes. Ellenkező értelmezés szerint a számlakiállítás esedékessége (és a 15 napos fizetési határidő kezdő időpontja) az ÜSZ és a Szerződés alapján egyáltalán nem lenne meghatározható. Az Ehat. szerinti járulékfizetési előírás a felhasználókról nem rendelkezik, az engedélyesekre bízva azt, hogy hogyan érik el a végső felhasználók energiamegtakarítását. Ennélfogva az EKR díj a felperes által került megalkotásra, annak esedékességét jogszabály nem szabályozza. A felperes ezért egyértelműen rendelkezett az EKR díj időbeli lehatárolásáról, a felhasználókkal előre fizetési meg az Ehat. szerint őt a jövőben várhatóan terhelő energiahatékonysági járulék fogyasztárányos részét, függetlenül attól, hogy ténylegesen mekkora mértékű járulék terheli majd a jövőben, mert a járulék mértéke a bázisévben még előre nem ismert. A felperes olyan díjat alkotott meg, ami nem az energiahatékonysági járulék utólagos továbbhárítására szolgál, mert az EKR díj még az energiahatékonysági járulék megfizetését megelőzően esedékes kötelezettségként nyert szabályozást. Erre utal az ÜSZ azon megfogalmazása, hogy nem az Ehat. által meghatározott energiamegtakarítási kötelezettség „áthárításáról” vagy „továbbhárításáról” szól, hanem annak „figyelembevételével” határozza meg „az Eladó által számított” fizetési kötelezettséget. Az EKR díj és az energiahatékonysági járulék különbözetének fogyasztó részére történő visszatérítéséről az ÜSZ ezen pontja nem rendelkezik, csupán utalást tartalmaz a ténylegesen fel nem merült járulékra megfelelő díjrész visszatérítéséről. Az Ehat. nem rendelkezik az engedélyes és a felhasználó közötti jogviszonyról, következésképpen – a Szerződés 9.7.1. pontjában kizáró feltételként hivatkozott – tiltó rendelkezést sem tartalmaz az energiahatékonysági járulék felhasználókra történő továbbhárítására. Hangsúlyozta, hogy az alperes az ÜSZ-t a Get. 113. § (2) bekezdése szerint megvizsgálta, azt az Ehat. szabályaival összhangban lévőnek találta, azt a felperes alkalmazhatja. Az alperes a felperes terhére azt róta, hogy a jóváhagyott, jogszerű szabályzata alkalmazásával eljárva alkalmazza az EKR díjakat, és állítja ki a számlát. Nem értett egyet az alperessel abban, hogy a felmerülő kérdést kizárólag az Ehat. alapján meg lehet ítélni, mert az EKR díj nem közvetlenül az Ehat tv. rendelkezéseiből ered, hanem a felperes és

a felhasználó közötti Szerződésből, ezért az alperesnek a konkrét jogviszonyt Szerződés és annak részét képező ÜSZ alapján kellett volna értékelnie. Mindezek alapján az alperes nem megfelelően állapította meg, hogy a 2020. és 2021. évek fogyasztása alapján kiállított EKR díjtételek kiszámlázására jogsértően került sor. A megismételt eljárásra adott iránymutatásban előírta, hogy az alperesnek az ÜSZ fenti értelmezése alapján kell a panasz elbírálásáról döntenie, azt kell vizsgálnia, hogy a keresettel érintett számlák megfeleltek-e a panaszos Szerződésének és az ÜSZ alperes által jóváhagyott rendelkezéseinek.

A fellebbezés, és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Eljárási kifogásként előadta, hogy az elsőfokú bíróság a vizsgálatot téves megközelítés alapján végezte el, így az elsőfokú ítélet [37]-[40] és [42]-[45] bekezdéseiben az ügy érdemére kiható téves megállapításokat tett, amellyel megsértette a Kp. 4. § (1) bekezdését és a 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdéseit. A megelőző hatósági eljárásban azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes az Ehat. rendelkezéseire figyelemmel jogszerűen követelte-e panaszostól mint végső felhasználótól az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség fedezésére szolgáló EKR díj megfizetését, ennek kapcsán vannak-e az Ehat. alapján keletkeztetett jogviszony közjogi megítélése szempontjából a Szerződésnek, valamint az ÜSZ-nak releváns rendelkezései. Az elsőfokú bíróság ítéletének [37] bekezdésében az EKR díj kiszámításának módját rögzítette, amely meghaladja a közigazgatási per kereteit, és ezen téves megközelítésre alapította döntését. Az elsőfokú bíróság ítélete [42] bekezdésében állást foglalt az üzletszabályzat jóváhagyási feladatkörével összefüggésben, amellyel megsértette a Kp. 4. § (1) bekezdését és (3) bekezdés a) pontját. A jelen peres eljárás tárgya a határozat, ezért az elsőfokú bíróság az ÜSZ jóváhagyása körében nem tehet megállapításokat. Az Ehat.-ban megjelenő jogalkotói céllal szemben nem hagyott jóvá olyan rendelkezést, ami a végső felhasználót nem elsődlegesen energiamegtakarításra ösztönzi. Ha jóváhagyta volna az EKR díj energiahatékonysági járulék fizetést két évvel megelőző számlázását, akkor egyúttal kötelezte volna a felperest, hogy az ÜSZ-ben rendezze ennek az összegnek a pénzügyi kezelésével kapcsolatos előírásait is.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletének [37]-[40] és [43]-[44] pontjaiban téves anyagi jogi következtetésre jutott, amivel megsértette az Ehat. 15. § (1), 15/D. § (1) és (5), valamint a 15/E. § (1) bekezdéseit. Az elsőfokú bíróság az ÜSZ kizárólagos nyelvtani, lényegében szó szerinti értelmezésével az Ehat. céljával és a földgázellátásról szóló 2008. évi XL. törvény rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló 19/2009. (I. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) elszámolásra vonatkozó szabályaival ellentétes, téves jogi következtetésre jutott. Az Ehat. 15/D. § (5) és 15/E. § (1) bekezdéseinek nyelvtani, együttes értelmezése során figyelembe kell venni, hogy a jogalkotó elsősorban energiamegtakarítás elérését írt elő a kötelezett kör számára, majd az elérés hiányában tette lehetővé az energiamegtakarításban el nem ért energiamennyiségnek megfelelő energiahatékonysági járulék megfizetését. Az elért energiamegtakarítás értékének meghatározása meg kell előzze a járulék teljesítését, mert a megtakarítás mértékéből határozható meg az energiahatékonysági járulék összege. A kétféle kötelezés végrehajtásának sorrendje nem felcserélhető, mert ezzel a kötelezett kör jogszabályellenesen hagyná figyelmen kívül az energiamegtakarítási kötelezettséget. Az

elsőfokú bíróság tévesen következtet a számlakiállítás időbeli lehatárolása tekintetében arra, hogy az az aktuális, lezárt fogyasztási hónaphoz kötött, mivel a szerződéses időszak nem feltétlenül egyezik meg a szerződés szerinti elszámolási időszakkal. Az elsőfokú bíróság értelmezése, miszerint az ÜSZ értelmében az EKR díj még az energiahatékonysági járulék megfizetését megelőzően esedékes, akkor lehetne alapos, ha az ÜSZ-ben az EKR díj számlázását – az előlegszámlához hasonlóan, a Vhr. 4. számú melléklet 1.5. pont 7.8.2. alpontjának megfelelően – előlegként szabályozta volna, és rögzítette volna a későbbi valós elszámolás szabályait. Az ÜSZ 7.5.4. pontja – amely megteremti az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség átháríthatóságát a felhasználókra, meghatározza az EKR díj számításának módját, az EKR díj módosításának lehetőségét, valamint a fizetési határidőt – visszautal az Ehat. 15. § (1) és 15/E. § (1) bekezdéseire. Az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően nincs jelentősége az „értéke” vagy „mértéke” kifejezések közötti különbségnek. A panaszos nem a fizetési határidőt, hanem a fizetésre kötelezésének időelőttiségét kifogásolta. Az EKR díj elszámolásának feltételeit az ÜSZ azért nem tartalmazza, mert annak elszámolására az Ehat. alapján kerülhet sor. A 2022. és 2023. évek tekintetében az energiamegtakarítási kötelezettség mértékéről szóló határozatból lehet megállapítani az energiamegtakarítási kötelezettség nem fedezett részét, és az elszámolás feltételeit, így a számlakibocsátás, ahhoz igazodóan pedig a számla kiállítása csak ekkor realizálódhat. Az ÜSZ 7.5.4. pontja utolsó bekezdését az elsőfokú bíróság szintén tévesen értelmezte. A fizetési határidő a számla kiállításától számított bizonyos napon belüli fizetésről rendelkezik, amelytől elkülönül a számla kiállítása. Ebből nem lehet arra következtetni, hogy a fizetési határidő egyúttal a számla kiállításának, illetve a EKR díj megfizetésének a forgalomarányos díjjal egyidőben való esedékességét eredményezi. Így nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a felperes egyértelműen rendelkezett az EKR díj lehatárolásáról, méghozzá akként, hogy a felhasználókkal előre fizetteti meg az Ehat. szerint öt jövőben várhatóan terhelő energiahatékonysági járulék fogyasztásarányos részét.

[9] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 86. § (4) és 97. § (4) bekezdései sérelmével a megismételt eljárásra a hatáskörén túlmutató, végrehajthatatlan iránymutatást adott számára azzal, hogy a számlák megfelelőségét az ÜSZ és a Szerződés értelmezésével kellene érdemben elbírálnia. A Get. 126-127. §-ai alapján nincs felhatalmazása egyedi szerződések felülvizsgálatára. A Get. 119. § (1) bekezdése alapján csak az üzletszabályzatban foglaltak megsértését szankcionálhatja. A szerződéses kérdések a polgári jog területére tartoznak, ezért a számlák Szerződésnek való megfelelőségéről történő döntés az Ákr. 123.§ (1) bekezdés a) pontja alapján semmis. Utalt határozata 27. oldal második bekezdésében foglaltakra. Az ÜSZ releváns rendelkezései a panaszeljáráásban is értékelendők, az vizsgálható, hogy esetleg van-e olyan releváns rendelkezése, amelynek értékelése a hatáskörébe tartozik, és a közjogi normák értelmezését árnyalja.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a panaszügy elbírálásakor az ÜSZ alkalmazandóságát. Az alperesnek a Get. figyelembevételével a közjogi és a polgári jogi szabályok együttes alkalmazásával kellett volna eljárnia, a Get. 127. § n) pontja alapján arról állást foglalnia, hogy betartotta-e az ÜSZ-ben foglaltakat. A bíróság jogalkalmazói tevékenységének elvégzése nem eljárási szabálysértés. Az Ehat. és az energiahatékonyságról szóló 2012/27/EU irányelv módosításáról szóló 2018/2002 irányelv alapján beiktatott 12/A. alcíme, 15. §-a – a 15. § (7) bekezdés kivételével – a kötelezett és az állam közötti szabályrendszer kereteit tartalmazza; nem

szabályozza a kötelezett és a felhasználó közötti áthárítási és elszámolási jogviszonyt. Határozatában az alperes is megállapította, hogy energiamegtakarítási kötelezettségének energiahatékonysági járulék fizetéssel is eleget tehet, amelyet a végfelhasználókra áthárított. Ugyanakkor az Ehat. 15. § (1) bekezdés b)-c) pontjai által telepített kötelezettségeket vele szemben contra legem és contra acquis communautaire, téves nyelvtani és rendszertani értelmezéssel értelmezte. Az Ehat. 15. § (1) bekezdése és 15/E. § (1) bekezdése között alá-fölrendeltségi hierarchia nem áll fenn. Az Irányelv (17) preambulum bekezdésével és 7a. cikk (1) bekezdésével összhangban megfogalmazott Ehat. 15/D. § (5) és 15/E. § (1) bekezdéseivel összhangban az energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett energiahatékonysági járulék megfizetését is választhatja, amely két rendelkezés mellérendeltségi viszonyban áll egymással. A nemzeti jogot az uniós joggal konform módon kell értelmeznie a bíróságnak. Hivatkozott e körben az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) számos döntésére. A hivatkozott irányelvekkel összhangban az Ehat. nem fogalmaz meg elsődleges és másodlagos kötelezettséget, sorrendet, mert az Ehat. 15. § (1) és 15/E. § (1) bekezdései egyenrangú, választható lehetőségek. Ezt erősíti meg az Ehat. 15/E. § (2) bekezdése is. Az Ehat. 2. § (3) bekezdése szerinti államcél akkor is megvalósul, ha minden évben a járulékfizetési kötelezettséget választja. Az Ehat. 15/D. § (5) és 15/E. § (1) bekezdései szerinti részben vagy egészben szófordulat feljogosítja, hogy kötelezettségét akár teljes egészében energiahatékonysági járulék formájában teljesítse. Az ÜSZ 7.5.4. pontjában szabályozott energiahatékonysági járulék áthárítása keretében az Ehat. 15. § (1) bekezdés utolsó mondata szerint beszédett bevétel az Ehat. 15/E. § (2) bekezdése alapján kötött felhasználású. A végfelhasználó panaszos az energiahatékonyságot javító alternatív szakpolitikai intézkedések 2023. és 2024. évi pénzügyi forrásaként szolgálja az Ehat. 2. §-ában foglalt államcél elérését, Amelyről az energiapolitikáért felelős miniszter a fejezeti kezelésű előirányzatok és központi kezelésű előirányzatok kezeléséről és felhasználásáról szóló 14/2019. (VI. 12.) ITM rendelet (a továbbiakban: ITM rendelet) 2. melléklet 15. pontja alapján gondoskodik. A Get. 113. § (1) bekezdése alapján az általa nyújtott szolgáltatás kereskedelmi, elszámolási és fizetési előírásait tartalmazó ÜSZ a Vhr. 4. melléklet 1.5. pontjában foglaltaknak megfelelően az Ehat.-ra utalással pontosan és megfelelően leírja az EKR díj elszámolási és fizetési szabályait.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú ítéletet eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértés miatt egyaránt támadta. A felek között ténybeli vita nem volt, az ügyben alapvetően az alkalmazandó normatív szabályok behatárolása és értelmezése kapcsán tért el a felek álláspontja. A másodfokú bíróság ekként a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva megállapította, hogy az elsőfokú ítélet az alkalmazandó anyagi jogi rendelkezésekbe ütközik.

[13] A másodfokú bíróság elöljáróban – hivatalból – azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.192/2023/9. számú végzésében foglalt, az új eljárásra adott iránymutatásnak eleget tett-e. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az új eljárásban a fenti másodfokú végzésben foglaltaknak megfelelően járt el, a kereseti érvelés mentén az anyagi jogi és kötelmi rendelkezések alapulvételével foglalt állást az alperesi határozat jogszerűségéről és a közigazgatási per érdemében hozott döntést. Az új eljárás kereteit a fenti másodfokú végzés jelölte ki, így az elsőfokú bíróságnak a keresetben állított Ákr. 81. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség megsértését már nem kellett vizsgálnia. A másodfokú bíróság e körben utal a perben kötőerővel rendelkező 2.Kf.700.192/2023/9. számú végzésben megállapított tényállásra és jogi indoklásra, valamint arra, hogy a felperes a korábbi másodfokú peres eljárásban pontosított csatlakozó fellebbezésében már maga is akként foglalt állást, hogy a jogvita az anyagi jogszabályok helyes alkalmazásával érdemben eldönthető.

[14] Ezt követően a másodfokú bíróság a fellebbezésben állított eljárási jogszabálysértések vizsgálatára tért át. Az elsőfokú bíróság anyagi jogi álláspontját ítéletének [37]-[44] bekezdéseiben világosan rögzítette, az anyagi jogi álláspontjához képest teljeskörűen indokolt. Az elsőfokú bíróság ítélete - és általában az ítélet - nem lehet eljárásjogi jogszabályba (Pp. 346. § (4)-(5) bekezdés) ütköző, azon oknál fogva, hogy az ítéletében kifejtett anyagi jogi álláspont - a perbeli esetben az ÜSZ és Szerződés egyes rendelkezéseinek értelmezése - eltér a felperesnek az anyagi jogi jogszabály értelmezése alapján elfoglalt jogi álláspontjától. Másképpen fogalmazva az a körülmény, hogy az alperes az elsőfokú bíróság anyagi jogi értelmezésével nem ért egyet, nem jelenti az eljárási szabályok megsértését. Nem jogszabálysértő az elsőfokú ítélet azért sem, mert az ÜSZ jelen ügyben történő alkalmazhatóságát az alperes határozatszám1 számú határozatából vezette le. A felek között nem vitatott kérdés, hogy ezen határozattal 2021. szeptember 16. napján jóváhagyott ÜSZ szabályait a panaszos és a felperes vonatkozásában alkalmazni kell. Az elsőfokú bíróság nem állapította meg az előtte nem fekvő határozatszám1 számú határozat jogszabálysértő jellegét, és ezért a határozatszám1 számú határozat kapcsán jogkövetkezményt sem alkalmazott. Csupán rögzítette ítéletének [42] bekezdésében, hogy ÜSZ rendelkezéseit az alperes jóváhagyta, azok jogszerűsége a perben nem vitatható. Ettől különböző kérdés, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontjának az elsőfokú bíróság milyen értelmet tulajdonított, az rendelkezik-e és miként az EKR díj panaszosra történő áthárításának időbeli lehatárolásáról. Ezért a Kp. 4. § (1) bekezdésének, (3) bekezdés a) pontjának, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdéseinek megsértése nem volt megállapítható.

[15] A jelen ügy eldöntendő jogkérdését az képezte, hogy a számlakibocsátások alapjául szolgáló EKR díjak megfizetése mikor esedékes, az EKR díjat a felperes mely időpontokban háríthatja át a panaszos végfelhasználóra. A felek között nem volt vitatott, - és azt az alperesi határozat is rögzíti -, hogy a felperes által fizetendő energiahatékonysági járulék a végfelhasználókra áthárítható, kizárólag a 2022. és 2023. tárgyévек utáni energiahatékonysági hozzájárulás panaszosra eső részének (EKR díj) 2021. november 20. napján történő áthárításának időszereisége vagy időelőttisége tekintetében volt eltérő a felek álláspontja. A jogkérdés eldöntéséhez a választ az alperes az Ehat. által felállított rendszerben, míg az elsőfokú bíróság felperes keresetében foglaltakkal egyetértve az az ÜSZ és a Szerződés rendelkezéseiben találta meg. A másodfokú bíróság szerint az

üzletszabályzatok előírásai nem értelmezhetők azon jogszabályi rendelkezések megértése nélkül, amelyek ezen üzletszabályzati előírásokat indukálták, így az Ehat. és az ÜSZ ügyben releváns rendelkezései csak egymásra tekintettel és együtt értelmezhetők, ezért a Fővárosi Ítéltábla áttekintette a releváns jogszabályi és normatív kereteket.

[16] Az alperes a Get. 127. § e) pontja alapján ellenőrzi – többek között – a Get.-ben, a végrehajtására kiadott külön jogszabályokban, valamint az üzletszabályzatokban meghatározott kötelezettségek betartását; eljár a felhasználóknak az engedélyesekkel szemben felmerülő panaszai ügyében [Get. 64. § (4) bekezdése], és az előírásoktól eltérés esetén a Get. 119. § (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményeket alkalmazhatja. A Get. 3. § 66. pontja értelmében a tárgybeli üzletszabályzat (ÜSZ) a kereskedelmi engedélyes felperes engedélyes általános szerződési feltételeit, valamint a Vhr.-ben meghatározott elemeket tartalmazó, az alperes által jóváhagyott szabályzata.

[17] Az ÜSZ 7.5.4. pontja az energiahatékonysági kötelezett rendszerből fakadó energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettséggel kapcsolatban az eladó, azaz a felperes, továbbá a vevő, azaz a végfelhasználó panaszos viszonylatában felmerült egyes kötelezettségeket tartalmaz, anélkül azonban, hogy kifejezetten (expressis verbis) rendelkezne az egyes tárgyévek, így 2022. és 2023. tárgyévek utáni energiahatékonysági hozzájárulás panaszosra eső részének (EKR díj) esedékességéről. Az ÜSZ ezen perben értelmezendő pontja visszaüt az Ehat. szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszerre, az Ehat. 15. § (1) és 15/E. § (1) bekezdéseire, ezért a másodfokú bíróság áttekintette az energiahatékonysági kötelezett rendszer, valamint az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség mibenlétét.

[18] Az Irányelv (10) preambulum bekezdésében rögzíti, hogy megalkotásának célja energiahatékonysági fejlesztésekkel az Európai Unió primer-energia-fogyasztásának csökkentése, amelynek energiamegtakarítási kötelezettség mértékét és módját a 7. cikk részletezi. Az Irányelv (20) preambulumbekezdése, 7a. cikk (1) és 20. cikk (6) bekezdései lehetővé teszi, hogy a kötelezettek energiamegtakarítási kötelezettségeiket úgy teljesítsék, hogy az energiahatékonysági beruházások fedezetéhez megfelelő összeg befizetésével járulnak hozzá. Az Irányelv végrehajtására szolgáló Ehat. célja az primerenergia-felhasználás és végsőenergiafogyasztás csökkentése [2. § (1) bekezdés], az V. Fejezete rendelkezik a végfelhasználási energiamegtakarítás érdekében teendő intézkedésekről, közte a 15-15/F. §-ai szerinti energiahatékonysági kötelezettségi rendszer szabályairól. Az Ehat. szabályozási rendszere alapján az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség keletkezése és összegének meghatározása a következő: (1) A Get. szerinti – többek között kereskedelmi engedélyes – kötelezetteknek az Ehat. 15. § (1) bekezdése felsorolásában írt 2019-2028. bázisévekhez képest a 2021-2030. tárgyévekben el kell érniük az előírt mértékű éves energiamegtakarítást (energiamegtakarítási kötelezettség). (2) A tárgyévi energiamegtakarítási kötelezettségüket a kötelezettek az általuk, az energiahatékonysági szolgáltatók vagy harmadik személyek által megvalósított, audit útján hitelesített, az Ehat. 15-15/B. §-aiban említett energiahatékonyság-javító intézkedésekkel vagy beruházásokkal teljesíthetik. (3) Az alperes az egyes kötelezett felek vonatkozásában a tárgyévet megelőző év november 30. napjáig határozatban állapítja meg a tárgyévben esedékes energiamegtakarítás mértékét [Ehat. 15/C. § (1) bekezdés]. (4) Az Ehat. 15/D. § (1) és (5) bekezdései alapján a

kötelezett legkésőbb a tárgyévet követő év március 31. napjáig jelenti be a tárgyévre elszámolni kívánt hitelesített energiamegtakarítást vagy, ha a tárgyévre számára előírt energiamegtakarítási kötelezettséget nem éri el, ezen időpontig nyilatkozik, hogy kötelezettségét részben vagy egészben a 15/E. § (1) bekezdésében meghatározott energiahatékonysági járulék megfizetésével teljesíti-e, vagy a következő két év egyikében fogja azt teljesíteni a (3) bekezdés szerinti csökkentés figyelembevételével. (5) Az Ehat. 15/E. § (1) bekezdése alapján a kötelezett az energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett – részben vagy egészben – energiahatékonysági járulék megfizetését választhatja. Az energiahatékonysági járulék mértéke 50 000 Ft/minden nem teljesített 1 GJ/év. A járulékfizetés kombinálható a 15. § (1) bekezdés szerinti energiamegtakarítási kötelezettséggel a 15/D. § (5) bekezdésének megfelelően. Az energiahatékonysági járulékot a kötelezett fél a 15/D. § (5) bekezdésében rögzített nyilatkozattételi határidőt követő 60 napon belül köteles megfizetni. (6) Az energiahatékonysági járulékból származó bevételeket elsődlegesen a támogatandó háztartások energiahatékonyságát javító alternatív szakpolitikai intézkedések finanszírozására felhasználják [Ehat. 15/E. § (29) bekezdés].

[19] Az Ehat. szabályozási rendszere alapján a kötelezett széles mozgástérrel rendelkezik, a jogszabályi energiamegtakarítási kötelezettségének évekre lebontott ismeretében maga döntheti el, hogy mikor, milyen volumenű energiahatékonyság-javító intézkedéseket vagy beruházásokat valósít meg; vagy a hitelesített energiamegtakarítást másoktól szerzi-e be; az elért vagy beszerzett energiamegtakarításokat melyik tárgyévra kívánja elszámolni; vagy a tárgyévi energiamegtakarítást a megelőző két évben elért energiamegtakarítások terhére vagy a következő két évi megtakarítások terhére kívánja teljesíteni; vagy az adott tárgyévra előírt energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett részben vagy egészben energiahatékonysági járulékot fizet. A kötelezett tág mozgásterére figyelemmel mindez időrendben azt jelenti, hogy a kötelezett a bázisévet követően, a tárgyévet megelőző év november 30. napjáig az alperes határozatából értesül a tárgyévben esedékes energiamegtakarítás mértékéről [Ehat. 15/D. § (1) bekezdés]; amennyiben az adott évre számára előírt energiamegtakarítást nem éri el, kizárólag az elért és az előírt energiamegtakarítás különbözetét köteles energiahatékonysági járulék megfizetésével kompenzálni [Ehat. 15/D. § (5) és 15/E. § (1) bekezdései]; a tárgyévet követő év március 31. napjáig üzleti- és egyéb érdekei mentén szabadon választhat a rendelkezésére álló lehetőségek közül; majd a tárgyévet követő év március 31. napjáig megtett nyilatkozatot követő 60 napon belül köteles az energiahatékonysági járulék megfizetésére. Összességében a kötelezett a báziséveket megelőzően alkothat előzetes üzleti terveket az energiahatékonysági kötelezettségi rendszerrel kapcsolatos üzleti stratégiájáról, azonban ezen elhatározása nem köti, más számára nem ismerhető meg. A pontos energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettsége nem előzetes üzleti tervei, hanem a tárgyév végéig keletkezett tények és a tárgyévet követő év március 31. napjáig teendő nyilatkozatai ismeretében állapítható meg. Ennél korábban az alperes vagy más, például fogyasztóvédelmi hatóság a kötelezettet terhelő energiahatékonysági járulék összege tekintetében megállapításokat nem tehet, annak alakulása jogszerűségét megállapítania nem áll módjában.

[20] A felperes kereseti érvelése annyiban megalapozott, hogy eldöntheti, a tárgyévi energiamegtakarítási kötelezettségének teljesítése helyett – részen vagy egészben – energiahatékonysági járulék megfizetését választhatja, azonban az energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettségének pontos összegét a tárgyév tényeinek ismeretében, saját

érdekei mentén a tárgyévet követő év március 31. napjáig maga alakíthatja. Az alperes a bázisévben előre nem tudhatja, ellenőrzési lehetőségein kívül esik, hogy a felperes a tárgyévi kötelezettségét az energiamegtakarítási beruházással, hitelesített energiamegtakarítással, tárgyévek évek közötti csoportosítással vagy energiahatékonysági járulékfizetéssel fogja-e teljesíteni, melyik megoldás lesz számára optimális. Az EKR díj bázisévekben történő áthárítása következtében az alperes Get. 64. § (4) bekezdésében és 127. § e) pontjában meghatározott hatásköre kiüresedne. Mindezen körülmények ismerete elengedhetetlen a felperes keresetének alapjául szolgáló ÜSZ 7.5.4. pontjában foglaltak értelmezéséhez.

[21] A felperes által a számlakibocsátás alapjául a panasz eljárásban és a perben hivatkozott ÜSZ „Energiahatékonysági kötelezeti rendszer” elnevezésű 7.5.4. pontja négy bekezdésben rögzíti, hogy „Az Eladó az energiahatékonyságról szóló 2015. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Ehat. tv.) szerinti energiahatékonysági kötelezeti rendszer kötelezettje által teljesítendő, Ehat. tv. által meghatározott energiamegtakarítási kötelezettség figyelembevételével az Eladó által számított energiahatékonysági járulékfizetési kötelezettség Vevőre eső arányos részét (a továbbiakban: EKR Díj) jogosult a Vevővel szemben érvényesíteni.

A kiszámlázott EKR díj számítási alapja az Ehat. tv. 15. § (1) bekezdés szerinti, szerződéses időszakkal érintett naptári év értékesítéséhez megadott megtakarítási százalék, az Ehat. tv. 15/E. § (1) bekezdés szerinti energiahatékonysági járulék értéke és a szerződés alapján számlázott energiamennyiség szorzata (pl.: a 2021. naptári évben a megtakarítási százalék értéke 0,3%).

Tekintettel arra, hogy az Ehat tv. 15. § (1) bekezdése alapján az energiamegtakarítási kötelezettség miatt felmerülő ráfordítás mértéke változik, ennek megfelelően az Eladó a szerződéses árat, vagy – a jogszabálynak megfelelően - az EKR díjat módosíthatja.

A fizetési határidő megegyezik a forgalomarányos díjak szerződésben rögzített fizetési határidejével.”

Az idézett szövegrészek alapján megállapítható, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontja nem rendelkezik az Ehat. szabályaitól eltéréssel, így a energiahatékonysági járulékból képzett EKR díj bázisévekben történő esedékességéről, az Ehat.-ra utalással az végfelhasználók kötelezettségei tekintetében a jogszabályi rendelkezéseket kiegészítő szabályokat tartalmaz.

[22] Az Ehat. indokolásban ismertetett rendelkezéseit az ÜSZ 7.5.4. pontjával összevetve és a jelen ügy tényeire vonatkoztatva megállapítható, hogy a tárgybeli pont első bekezdése azt teszi lehetővé, hogy a felperes az őt terhelő energiahatékonysági járulék panaszosra eső arányos részét (EKR díj) áthárítsa. Az „Ehat. tv. által meghatározott energiamegtakarítási kötelezettség figyelembevételével” számított energiahatékonysági járulékot az Ehat. 15/E. §-a szerint a felperesnek kell kiszámítania, az ott meghatározott módon, így az áthárítás az Ehat. rendszerével teljes összhangban értelmezhető. Továbbá az EKR díj a tényleges energiahatékonysági hozzájárulás arányos részeként, és nem valamiféle utólagos elszámolással érintett előlegként vagy átalánnyként került bevezetésre, ezért az a bázisévekre nézve nem értelmezhető. Az EKR díj utólagos elszámolására pedig az ÜSZ rendelkezést nem tartalmaz, ilyen rendelkezésre a felperes a másodfokú tárgyaláson sem tudott hivatkozni. Az ÜSZ-szel összhangban a számlák kibocsátásakor érvényes Szerződés 9.7.1. pontja a hatályos jogszabályok szerinti adók, díjak, hozzájárulások áthárítását teszi lehetővé; az energiahatékonysági kötelezettségi rendszer szabályai pedig 2021. január 1.,

illetve 2021. február 1. napjától hatályosak, és a 2021. évtől kezdődően a tárgyévekre írnak elő fizetési kötelezettséget. Az ÜSZ 7.5.4. pontjának második bekezdése meghatározza az EKR díj számításának alapját. A felhívott Ehat. 15. § (1) bekezdése szerint „a szerződéses időszakkal érintett naptári év értékesítéséhez megadott megtakarítási százalék” értékek a bázisév helyett a tárgyévhez kötődnek. Ha a „szerződés alapján számított energiamennyiség” nagyságát esetleg a bázisév alapján állapítják is meg, azt mindenképpen korrigálni kell „az Ehat. tv. 15/E. § (1) bekezdés szerinti energiahatékonysági járulék” értékével, amely egyértelműen a tárgyévi tények alakulásának függvénye. A harmadik bekezdés értelmében az Ehat 15. § (1) bekezdése szerinti változó energiamegtakarítási kötelezettség miatt felmerülő ráfordítás mértéke változik, ezért az EKR díj – a jogszabálynak megfelelően – szintén változik. A negyedik bekezdés pedig a Szerződésre visszautalással meghatározza a fizetési határidőt, amely a havi számlázásra (Szerződés 9.5.3. és 12.2. pontjai) és a számlakibocsátástól számított 15 naptári napos fizetési határidőre (Szerződés 1. sz. melléklet 5. pont) figyelemmel kizárólag a fizetési határidőről – nem pedig az EKR díj esedékességéről – rendelkezik.

[23] A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság megállapításaitól eltérően a másodfokú bíróság álláspontja szerint az ÜSZ 7.5.4. pontja nem tartalmazza a felperes számára az Ehat. szabályaitól történő eltérés lehetőségét, az EKR díj bázisévekben történő esedékességének előírását. Az ÜSZ 7.5.4. pontja az Ehat. rendelkezéseit kiegészítő szabályokat tartalmaz, az energiahatékonysági járulék áthárítását teszi lehetővé, az EKR díj esedékességének megjelölése nélkül. Az elsőfokú bíróság a forgalomarányos díjakat kizárólag a bázisévekre vonatkoztatta, pedig a tárgyévekben szintén forgalomarányos díjak fizetendők, és az egyes kifejezések nyelvtani értelmének feltárásával sem lehet a báziséveket terhelő végfelhasználói EKR díjfizetési kötelezettséget megállapítani. Amennyiben az ÜSZ valamely rendelkezése egyaránt értelmezhető a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban, valamint azokkal ellentétesen, kizárólag a jogszabályoknak megfelelő értelmezés lehet helytálló. Az elsőfokú bíróság maga is helyesen észlelte, hogy az ÜSZ 7.5.4. pontjának általa feltárt értelme nem a tényleges energiahatékonysági hozzájárulás arányos részének áthárítását, hanem egy fiktív összeg megfizettetését tenné lehetővé, amelyhez későbbi elszámolás sem kapcsolódik, így nem is áthárításról van szó, hanem valamiféle összeg megfizettetéséről. Azonban ezen körülménynek – azon téves jogi álláspontjánál fogva, miszerint az ÜSZ értelmezése során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket félre kell tennie – jogszabálysértő módon nem tulajdonított jelentőséget. Ezért az alperes alappal állapította fellebbezésében, hogy az EKR díj esedékessége az ÜSZ 7.5.4. pontjai alapján nem dönthető el, az elsőfokú ítélet az Ehat. 15. § (1), 15/D. § (1) és (5), valamint 15/E. § (1) bekezdéseiben foglaltakkal ellentétes.

[24] A felperes alaptalanul állította a perben, hogy az üzleti logika a bázisévekben történő áthárítás mellett szól, mivel az Ehat. 15. § (7) bekezdése miatt a végső felhasználó szolgáltatóváltása nem akadályozható, mert az Ehat. az energiahatékonysági járulék megállapítását és megfizetését a bázisévtől eltérő időben szabályozza. A másodfokú bíróság annyiban egyetért a felperessel abban, hogy az Irányelv és az Ehat. szabályai biztosítják a felperes választási szabadságát, hogy miként tesz eleget a kötelezettségeinek. Jelentősége azonban jelen ügyben annak van, hogy a felperes milyen körülmények ismeretében és mikor élhet azzal a jogával, hogy az energiamegtakarítási kötelezettség teljesítése helyett – részben vagy egészben – energiahatékonysági járulék megfizetését választhatja. Ez a választási

időpont azonban a másodfokú ítéleti indokolás szerint nem esik egybe a 2019-2030. bázisévek havi számlázási időpontjaival, hanem annál későbbi. A felperes azt is alappal állítja, hogy az Ehat. 2. §-ában meghatározott államcél az energiahatékonysági járulék megfizetésével, annak összege ITM rendelet szerinti felhasználással is megvalósulhat, azonban ez nem is volt vitás a felek között. Nem ezen cél szerinti felhasználás határolja be a tárgybeli EKR díj esedékességét. Mivel az ÜSZ 7.5.4. pontja, valamint a Szerződés 9.5. pontja és 1. számú mellékletének 5. pontja nem rendelkezik az EKR díj bázisévekben történő áthárításáról, az alperesi határozat Ehat. 2. §-ába és 15/E. § (1) bekezdésébe, továbbá az Irányelv 7a. cikk a) pontjába ütközése nem állapítható meg.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (2) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 88. § (1) bekezdés a) pontja alapján a keresetet elutasította. Mivel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontja miatt a kereset elutasításáról döntött, a megismételt hatósági eljárásra adott elsőfokú ítéleti iránymutatás jogszerűségéről, a Kp. 86. § (4) és 97. § (4) bekezdései sérelméről nem kellett állást foglalnia.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (1)-(2) bekezdéseire, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) rendelet 3. § (3), valamint (5) bekezdéseire figyelemmel a pernyertes alperes által az elsőfokú peres eljárásban 13 munkóra megjelölésével, a másodfokú peres eljárásban jogszabályi rendelkezésre utalással felszámított első- és másodfokú perköltséget az ügy bonyolultságára, – az elsőfokú eljárásban a védírat, a beadványok elkészítésének munka- és időigényére, a tárgyalások időtartamára tekintettel, a másodfokú eljárásban a benyújtott fellebbezés elkészítésének munka- és időigényére, és a tárgyalás időtartamára, továbbá a 2.Kf.700.192/2023/9. számú végzésében megállapított alperesi perköltségre tekintettel – az elvégzett jogi képviselői munkával arányban állónak ítélte, és a felperest annak megfizetésére kötelezte.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 45/A. § (1) bekezdése szerinti kereseti illetéket, valamint az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[28] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. január 29.

dr. Szőke Mária s.k.
a tanács elnöke

dr. Bendli Attila József s.k.
előadó bíró

dr. Bíró Péter s.k.
bíró